

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 8

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 ianuarie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.435 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414 ² alin. 3 din Codul de procedură penală	2–3
Decizia nr. 1.503 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2 și art. 65 alin. 1 din Codul de procedură penală	3–4
Decizia nr. 1.506 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală	4–5
Decizia nr. 1.526 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 3 din Codul de procedură penală	6–7
Decizia nr. 1.529 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și ale art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală	7–8
Decizia nr. 1.531 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 3 din Codul de procedură penală	9–10
Decizia nr. 1.533 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ¹⁰ alin. 2 din Codul de procedură penală	10–11
Decizia nr. 1.538 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) și art. 387 alin. 1 din Codul de procedură penală	11–12
Decizia nr. 1.543 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	13–14
ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA	
176/2010. — Hotărâre privind aprobarea Procedurilor pentru acreditarea societăților de audit organizatoare de cursuri de pregătire profesională	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.435**

din 4 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elisabeta Maria Torja în Dosarul nr. 11.634/296/2009 al Judecătoriei Satu Mare.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și asistat de apărătorul ales, domnul avocat Gheorghe Bîrsan, din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar autorul excepției a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care pune concluzii de admitere a acesteia, reiterând motivele invocate cu prilejul sesizării Curții Constituționale.

Autorul excepției, Elisabeta Maria Torja, nu are nimic în plus de susținut față de concluziile apărătorului său.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul excepției nu este nemulțumit de reglementarea criticată, ci de modul de interpretare dat acesteia printr-un recurs pronunțat în interesul legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.634/296/2009, **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Elisabeta Maria Torja.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 126 alin. (3) referitoare la rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii și art. 148 referitoare la

integrarea în Uniunea Europeană. Astfel, prin Decizia nr. XVII din 19 martie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că cererea de revizuire îndreptată împotriva unei hotărâri judecătorești definitive, pronunțate în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) este inadmisibilă. Or, prin această decizie instanța supremă a încălcat normele constituționale menționate mai sus, motiv pentru care autorul solicită Curții să analizeze necesitatea conformității deciziilor pronunțate în această procedură cu dispozițiile Legii fundamentale.

Judecătoria Satu Mare opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 414² alin. 3 referitoare la *Recursul în interesul legii* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 414² alin. 3: „*Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit nu de reglementarea contestată, ci de împrejurarea că, în temeiul art. 414² din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție poate pronunța decizii care prin conținutul lor afectează norme ori principii prevăzute de Legea fundamentală. Or, potrivit art. 146 din Constituție și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională se pronunță numai în limitele acolo stabilite, neputând cenzura hotărâri pronunțate de instanțele de judecată prevăzute de lege ori de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pe cale de consecință, prezenta excepție urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elisabeta Maria Torja în Dosarul nr. 11.634/296/2009 al Judecătoriei Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.503

din 18 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2 și art. 65 alin. 1
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2 și art. 65 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Șerban Ștefan în Dosarul nr. 1.241/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.241/231/2008, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2 și art. 65 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Șerban Ștefan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece reglementează în competența procurorului aprecierea și administrarea probelor, atribuindu-i astfel acestuia, deopotrivă, funcțiile de urmărire penală și instrumentare, conferindu-i atât calitatea de reprezentant al Ministerului Public,

cât și pe cea de judecător de instrucție. Or, procurorul nu are calitatea de „magistrat” în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Ca urmare, probele administrate de procuror sunt nelegale și nu pot fi folosite în procesul penal.

Tribunalul Vrancea — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 63 alin. 2 și art. 65 alin. 1 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 63 alin. 2: „*Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.*”;

— Art. 65 alin. 1: „*Sarcina administrării probelor în procesul penal revine organului de urmărire penală și instanței de judecată.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, celor

ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și celor ale art. 131 alin. (1) și (3) privind rolul Ministerului Public.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Prerogativele încredințate procurorului de către legiuitor privind administrarea și aprecierea probelor în cursul urmăririi penale, reprezintă o expresie a rolului Ministerului Public, stabilit de prevederile art. 131 din Constituție, republicată, iar nu o încălcare a acestor dispoziții constituționale, așa cum neîntemeiat susține autorul excepției de neconstituționalitate. Potrivit Constituției, Ministerul Public este o parte componentă a autorității judecătorești, și nu a puterii executive sau a administrației publice. În calitatea sa de reprezentant al intereselor generale ale societății și de apărător al ordinii de drept, al drepturilor și libertăților cetățenilor, Ministerul Public, prin procurori, îi revine sarcina ca în faza de urmărire penală să caute, să administreze și să aprecieze probele care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea tuturor împrejurărilor pentru justa soluționare a cauzei. Câtă vreme instanța de judecată, iar nu procurorul, este cea care urmează să pronunțe o hotărâre în cauza dedusă judecătii, atât cu prilejul soluționării fondului litigiului, cât și în cadrul recursului,

nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia textele de lege criticate încalcă principiul separației puterilor în stat.

Tot astfel, nu se poate reține nici critica dispozițiilor art. 63 alin. 2 și art. 65 alin. 1 din Codul de procedură penală în raport cu prevederile constituționale care consacră dreptul părții la un proces echitabil, întrucât dreptul învinutului sau al inculpatului de a propune probe și de a cere administrarea lor se păstrează în tot cursul urmăririi penale, precum și în cursul judecătii, când acesta poate să solicite respingerea probelor cerute de procuror și de părți, ca o consecință a dreptului său de a-și susține nevinovăția. Mai mult, în faza de judecată probele sunt percepute nemijlocit cu participarea activă a părților și a procurorului, sunt completate și discutate în contradictoriu. Cu ocazia deliberării, instanța judecătorească este cea care face aprecierea definitivă a probelor, care, în conformitate cu dispozițiile art. 63 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală, nu au valoare mai dinainte stabilită.

Aceste considerente au fundamentat soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții legale, pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 343 din 21 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 25 octombrie 2004, fiind valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2 și art. 65 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Șerban Ștefan în Dosarul nr. 1.241/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.506

din 18 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură

penală, excepție ridicată de Mircea Dorin Mischian în Dosarul nr. 2.103/33/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.103/33/2009, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de**

minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mircea Dorin Mischian.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, prin aplicarea normelor criticate se instituie o inegalitate de tratament juridic, fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă. Se arată în acest sens că orice persoană care a comis, în aceleași împrejurări, o faptă similară cu cea săvârșită de autorul excepției, însă nu avea calitate de avocat la momentul sesizării instanței de judecată, ca acesta, va fi supusă regulilor de judecată obișnuite, beneficiind, printre altele, de 3 grade de jurisdicție. Profesia de avocat este o profesie liberală, spre deosebire de alte funcții care implică exercițiul autorității de stat, iar privarea de o cale de atac în această situație nu își găsește o justificare în sensul normelor constituționale și din actele internaționale invocate. Orice persoană condamnată are dreptul la examinarea cauzei sub toate aspectele, or, în cazul unui inculpat care are calitatea de avocat, acest drept lipsește.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că excepția invocată nu este întemeiată, deoarece dispozițiile criticate sunt în acord cu Legea fundamentală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul penal, potrivit cărora: „*Curtea de Apel:*

1. judecă în primă instanță: [...] b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi.”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mircea Dorin Mischian în Dosarul nr. 2.103/33/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind *Egalitatea în drepturi*, art. 21 privind *Accesul liber la justiție* și dreptul la un proces echitabil, art. 124 privind *Înfăptuirea justiției*, precum și celor ale art. 20, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și la art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași Convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, se constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, dispozițiile art. 28¹ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală nu aduc atingere prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, respectiv celor ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, nu este contrară principiului egalității în drepturi a cetățenilor instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, câtă vreme ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor.

De asemenea, textul de lege criticat nu contravine liberului acces la justiție, dreptului la un proces echitabil sau regulilor care guvernează înfăptuirea justiției. Aceasta întrucât instituirea unor reguli de competență după calitatea persoanei nu îngrădește dreptul persoanelor, în speță al avocaților, de a se adresa instanțelor judecătorești și de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor în primă instanță de către curțile de apel. Totodată, acest text de lege asigură dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, reglementat de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În același sens Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 138 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, și prin Decizia nr. 637 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții legale, criticate în raport cu aceleași prevederi constituționale, cu argumente similare. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.526

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 3
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Florin Nicolau, Gheorghe Nicolau și Lucian Ioan Nicolau în Dosarul nr. 8.037/245/2005 al Tribunalului Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.037/245/2005, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 360 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin Florin Nicolau, Gheorghe Nicolau și Lucian Ioan Nicolau.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare și art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și ale art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la drepturile oricărui acuzat, deoarece inculpații din cauzele penale sunt tratați în mod diferit în funcție de starea lor de libertate ori dețineră. De asemenea, în opinia lor, accesul liber și nerestricționat la actele dosarului nu presupune exclusiv dreptul de „a citi” pe un colț de masă, alături de alți zeci de oameni care circulă în jur și depun diverse cereri, ci libertatea de a studia în condiții nerestricționate de timp și spațiu.

Tribunalul Iași — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 360 alin. 3 din Codul de procedură penală — *Comunicarea hotărârii*, care au următorul conținut: „După redactarea hotărârii, inculpaților prevăzuți în alineatul precedent li se comunică copii de pe aceasta.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare și art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și ale art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la drepturile oricărui acuzat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, stabilite de legiuitor în temeiul prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție.

Astfel, faptul că, potrivit reglementării criticate, copie de pe hotărâre se comunică numai inculpaților deținuți sau aflați în vreuna dintre situațiile prevăzute de art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală ori celor care au lipsit de la pronunțare nu este de natură să aducă atingere dreptului la apărare, respectiv dreptului la un proces echitabil al acestora, câtă vreme părțile, fiind prezente, au posibilitatea să cunoască soluția instanței și să acționeze în consecință, exercitându-și fără nicio îngrădire drepturile procesuale prevăzute de lege.

De asemenea, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a egalității în drepturi, întrucât, potrivit unei constante jurisprudențe, egalitate nu înseamnă uniformitate, astfel încât la situații diferite regimul juridic aplicabil nu poate fi decât diferit. Situația diferită a părților prezente la dezbateri sau la pronunțare și care, în cunoștință de cauză, pot să promoveze căile de atac împotriva hotărârii pronunțate justifică un tratament juridic diferit.

De altfel, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului. Acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii”, atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai prin lege”.

De asemenea, prevederile de lege criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil, reglementat de prevederile art. 21 din Constituție, întrucât nu suprimă dreptul părților interesate de a-și exercita drepturile procesuale.

Cât privește critica referitoare la starea de fapt existentă, potrivit căreia în cadrul anumitor instanțe modalitatea concretă de acces la actele din dosar este nesatisfăcătoare, Curtea constată că excedează controlului pe care aceasta are

competența să îl exercite și privește cu precădere aspecte organizatorice de logistică. Faptul că o parte sau alta este nemulțumită de condițiile concrete de acces la dosar nu este o consecință a textului legal contestat.

În sfârșit, dintr-o altă perspectivă, Curtea constată că excepția tinde, prin critica formulată, să solicite Curții completarea dispozițiilor legale cu norme potrivit cărora ar trebui

instituită obligativitatea comunicării copiilor de pe hotărâri tuturor părților. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Florin Nicolau, Gheorghe Nicolau și Lucian Ioan Nicolau în Dosarul nr. 8.037/245/2005 al Tribunalului Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.529

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și ale art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și ale art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Istvan Balla în Dosarul nr. 1.955/255/2009 al Judecătoriei Marghita.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.955/255/2009, **Judecătoria Marghita a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și ale art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Istvan Balla.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare, „atâta timp cât aceste drepturi nu sunt conferite decât după începerea urmăririi penale”. Se arată în acest sens că, „în faza actelor premergătoare, făptuitorul, fie personal, fie prin intermediul apărătorului său, nu are dreptul să asiste la niciunul dintre actele care se efectuează până la începerea urmăririi penale”. De asemenea, consideră că „toate aceste acte efectuate în cursul urmăririi penale, fără o minimă garanție a dreptului la apărare, nu ar trebui să poată fi valorificate prin intermediul unui proces-verbal, în condițiile art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală”. Se apreciază că „dreptul la apărare trebuie să fie recunoscut încă din momentul audierii persoanei bănuite de săvârșirea unei infracțiuni [...], chiar dacă, din punct de vedere formal, nu a fost începută urmărirea penală”.

Judecătoria Marghita apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și ale art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 6 alin. 1 și 4: *„Dreptul de apărare este garantat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți în tot cursul procesului penal. [...]”*

Orice parte are dreptul să fie asistată de apărător în tot cursul procesului penal.”;

— Art. 70 alin. 2: *„Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoștință fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declarație, i se pune în vedere să declare tot ce știe cu privire la fapta și la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta.”;*

— Art. 171 alin. 1: *„Învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept”;*

— Art. 224 alin. 1 și 3: *„În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare. [...]”*

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”

În motivarea excepției se invocă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și ale art. 53 alin. (1) și (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, cu raportare la art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. c) și d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții, din perspectiva unor critici similare.

Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 647 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 10 iunie 2009, Curtea Constituțională, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1

și 3 din Codul de procedură penală, a statuat, între altele, că „Actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg faza de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual al actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale. [...] Faptul că aceste acte capătă relevanță juridică prin consemnarea într-un proces-verbal care constituie mijloc de probă nu este de natură a afecta drepturile invocate, cu precădere dreptul la apărare, deoarece partea interesată are la îndemână o suită de garanții procesuale pentru a contesta temeinicia acestora”.

Prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, pronunțându-se asupra constituționalității art. 6 și art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal”. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși, „în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă”, atunci când instanța ar înțelege să îi dea eficiență.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate, care au fundamentat și soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 995 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 23 august 2010, cu privire la o excepție de neconstituționalitate similară, își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și ale art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Istvan Balla în Dosarul nr. 1.955/255/2009 al Judecătoriei Marghita.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.531

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 3
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de SSIF Broker — S.A. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 3.203/211/2010 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.203/211/2010, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de SSIF Broker — S.A. Cluj-Napoca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției* și ale art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, în măsura în care limitează drepturile părții responsabile civilmente doar la acțiunea civilă, îngrădind drepturile acesteia în ce privește acțiunea penală.

Judecătoria Cluj-Napoca opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. 3, cu denumirea marginală *Partea responsabilă civilmente*, din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Partea responsabilă civilmente are, în ce privește acțiunea civilă, toate drepturile pe care legea le prevede pentru învinuit sau inculpat.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției* și ale art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 16 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, partea responsabilă civilmente poate interveni în proces până la terminarea cercetării judecătorești, bucurându-se de aceleași garanții procesuale pe care legea le oferă învinuitului sau inculpatului. Așa fiind, nu poate fi primită critica autorului excepției potrivit căreia partea responsabilă civilmente nu își poate formula o apărare conformă cu procesul echitabil, deoarece exercitarea acțiunii civile, cu excepția cazurilor prevăzute de art. 17 din Codul de procedură penală, este în strânsă legătură cu manifestarea univocă de voință a părții vătămate de a se constitui parte civilă și pentru care, potrivit art. 15 alin. 2 din același cod, legea procesual penală prevede același moment până la care poate pretinde tragerea la răspundere civilă a inculpatului, respectiv a părții responsabile civilmente. Iată deci că, sub aspectul responsabilității, potrivit legii penale, toate părțile interesate beneficiază de aceleași garanții procesuale conforme cu conceptul de proces echitabil.

De asemenea, potrivit art. 362 alin. 1 lit. d) și art. 385² din Codul de procedură penală, partea responsabilă civilmente poate face atât apel, cât și recurs nu numai în ce privește latura civilă, ci și în ce privește latura penală, tocmai în considerarea prezervării drepturilor constituționale pretins încălcate. De altfel, potrivit art. 173 alin. 1 din Codul de procedură penală, „Apărătorul [...] părții responsabile civilmente are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii”.

Așa fiind, textul de lege criticat nu încalcă nici dreptul la apărare, întrucât nu împiedică în niciun fel părțile responsabile civilmente să fie asistate de apărător.

Încălcarea principiului egalității în drepturi există atunci când se aplică un tratament juridic diferit unor subiecte de drept aflate în situații identice sau similare. Or, dispozițiile procedural penale care reglementează instituția părții responsabile civilmente se aplică în mod egal tuturor celor aflați în aceeași situație juridică, fără privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, astfel încât nu poate fi reținută critica întemeiată pe dispozițiile art. 16 din Constituție, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de SSIF Broker — S.A. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 3.203/211/2010 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.533

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁰ alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁰ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Silvia Corina Moldovanu în Dosarul nr. 5.503/301/2008 (2.899/2009) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5503/301/2008, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 385¹⁰ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Silvia Corina Moldovanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, deoarece, prin raportare la

alineatul 3 al art. 385¹⁰ din același cod, partea nu poate să-și motiveze cererea de recurs și oral în ziua judecării.

Curtea de Apel București — Secția a II-a pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 385¹⁰ alin. 2 cu denumirea marginală *Motivarea recursului* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Motivele de recurs se formulează în scris prin cererea de recurs sau printr-un memoriu separat, care trebuie depus la instanța de recurs cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu

prilejul pronunțării Deciziei nr. 341 din 18 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 aprilie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁰ din Codul de procedură penală, reținând în esență că „asigurarea bunei desfășurări a unui proces penal echitabil impune îndeplinirea tuturor actelor procedurale în anumite termene, a căror stabilire este lăsată la libera apreciere a legiuitorului. Este firesc ca motivarea recursului să fie depusă într-un timp rezonabil înaintea primului termen de judecată, pentru ca și celelalte părți să le cunoască și să aibă timp pentru pregătirea apărării lor, iar completul de judecată să se pregătească pentru dezbateri.

De asemenea, toate cerințele legale prevăzute de text se aplică deopotrivă tuturor părților procesului penali, cadru în care acestea își pot exercita fără nicio îngrădire dreptul la apărare în tot cursul procesului, inclusiv atunci când formulează motivele de recurs. De altfel, dreptul părții de a formula recurs împotriva unei hotărâri pronunțate de instanța judecătorească se realizează sub toate aspectele, în condițiile legii, în conformitate cu art. 129 din Constituție. Așa fiind, invocarea încălcării [...] art. 24 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi și dreptul la apărare în situațiile prevăzute de textul legal este lipsită de temei.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁰ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Silvia Corina Moldovanu în Dosarul nr. 5.503/301/2008 (2.899/2009) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.538

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) și art. 387 alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) și art. 387 alin. 1 din Codul de

Deoarece până în prezent nu au intervenite elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură care, în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, „sunt prevăzute numai prin lege”, legiuitorul fiind suveran în instituirea regulilor generale de procedură. Însă, în considerarea unor situații speciale, Parlamentul poate adopta și norme derogatorii de la cadrul general stabilit, cu condiția ca acestea să nu contravină principiilor constituționale. Astfel, faptul că în cazul prevăzut de art. 385¹⁰ alin. 2 din Codul de procedură penală partea trebuie să-și motiveze recursul în scris prin cererea de recurs sau printr-un memoriu separat ce trebuie depus la instanță cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată, se justifică prin aceea că părțile interesate au mai parcurs o cale ordinară de atac, respectiv apelul, în care au avut posibilitatea de a-și expune criticile nelimitat. În plus, chiar dacă partea nu respectă termenul de 5 zile, consecința imediată nu constă în respingerea recursului, întrucât instanța este obligată să examineze cazurile de casare, care, în condițiile art. 385⁹ alin. 3 din Codul de procedură penală, se iau în considerare din oficiu.

procedură penală, excepție ridicată de Vasile Crișu și Constantin Florin Preda în Dosarul nr. 870/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece, în esență, se solicită modificarea textelor legale contestate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 870/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 386 alin. 1 lit. a) și art. 387 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Crișu și Constantin Florin Preda.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție* și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece nu se determină dacă în accepțiunea noțiunii de „parte” intră și intimatul față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită la judecarea recursului, și care formulează contestație în anulare pentru lipsa de procedură de citare cu un alt intimat față de care decizia pronunțată în recurs a fost favorabilă.

De asemenea, arată că dispozițiile art. 387 alin. 1 din Codul de procedură penală îngrădesc în mod nejustificat posibilitatea procurorului să formuleze contestație în anulare și pentru celelalte motive în afară de cele prevăzute la literalele c) și d) ale art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Tribunalul Vâlcea — Secția penală opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) și art. 387 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Crișu și Constantin Florin Preda în Dosarul nr. 870/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 386 alin. 1 lit. a) — *Cazurile de contestație în anulare* și art. 387 alin. 1 — *Cererea de contestație*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 386 alin. 1 lit. a): „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:*

a) *când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii;*”;

— Art. 387 alin. 1: „*Contestația în anulare poate fi făcută de oricare dintre părți, iar contestația pentru motivele prevăzute în art. 386 lit. c) și d), și de procuror.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție* și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, autorii acesteia nu formulează critici de neconstituționalitate, ci consideră că prevederile art. 387 alin. 1 din Codul de procedură penală nu sunt de natură să ofere procurorului posibilitatea de a promova și în alte situații calea extraordinară de atac a contestației în anulare. Rezultă, așadar, că se critică o omisiune de reglementare fără relevanță constituțională. Or, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sunt neconstituționale prevederile legilor, tratatelor internaționale, regulamentelor Parlamentului și ordonanțelor Guvernului care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției. De altfel, competența de legiferare aparține, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentului, motiv pentru care excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției nu formulează critici de neconstituționalitate, ci evidențiază neregularități referitoare la aplicarea și interpretarea legii constând în definirea noțiunii de „parte” care are calitatea procesuală de a promova calea de atac a contestației în anulare. Or, aspectele legate de corecta sau greșita aplicare și înțelegere a textului legal criticat excedează, de asemenea, competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 146 din Constituție, se pronunță numai în limitele acolo instituite.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.543

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Bura în Dosarul nr. 7.573/296/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.573/296/2009, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Grigore Bura.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că normele criticate creează o discriminare între cetățeni în sensul că acela care obține o soluție de respingere a cererii sale poate face recurs împotriva soluției permise, însă cetățeanul care are un dosar cu același obiect și care obține o soluție de admitere a plângerii nu poate face recurs, întrucât nu îi permite legea. Deși ambii aveau dreptul de a formula plângere împotriva soluției de netrimiteră în judecată, numai cel ce a obținut o soluție nefavorabilă poate face recurs. Or, „violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție atât prin scopul urmărit, cât și prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.” Se mai apreciază că posibilitatea de exercitare a dreptului la apărare pe fondul cauzei, precum și în căile de atac, nu poate să suplinească lipsa unui control judiciar a hotărârii instanței prin care se dispune admiterea plângerii și reținerea cauzei spre judecare.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: *„Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, precum și principiul potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 13 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 13 februarie 2006, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate pentru motivele acolo arătate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că „Stabilirea de către legiuitor, prin dispozițiile alin. 10 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, a regulii potrivit căreia sunt susceptibile de recurs numai hotărârile instanței pronunțate potrivit alin. 8 lit. a) și b) al art. 278¹ din Codul de procedură penală, iar nu și hotărârea pronunțată în temeiul alin. 8 lit. c) al aceluiași articol, nu este de natură să aducă atingere dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Aceasta întrucât, în situația admiterii plângerii cu reținerea cauzei spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac se aplică în mod corespunzător și, prin urmare, nu este restrâns în niciun fel dreptul părții de a se adresa instanței, de a formula apărări și de a se prevala de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. Mai mult, după pronunțarea unei hotărâri de către instanța de fond, care a reținut cauza pentru judecată în

primă instanță, se pot exercita căile de atac prevăzute de lege, partea având posibilitatea să își exercite neîngrădită dreptul de acces liber la justiție.”

De asemenea, prin Decizia nr. 1.283 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 24 noiembrie 2010, Curtea a constatat că susținerea autorului excepției în sensul că dispozițiile legale atacate ar contraveni prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi este nefondată, deoarece dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu implică un tratament juridic diferențiat față de persoane aflate în aceeași situație juridică. Stabilirea unei singure căi de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanță potrivit alin. 8 lit. a) și b) din același articol nu poate fi caracterizată ca o discriminare în raport cu părțile din alte

categorii de procese, tocmai pentru că situațiile juridice sunt diferite, iar pe de altă parte, Constituția nu prevede obligativitatea reglementării în toate cazurile a două căi de atac.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.223 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2008, Decizia nr. 439 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.263 din 28 decembrie 2004, și Decizia nr. 148 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Bura în Dosarul nr. 7.573/296/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Procedurilor pentru acreditarea societăților de audit organizatoare de cursuri de pregătire profesională

În temeiul:

— art. 6 alin. (3) și al art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 24 și 26 din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financieri din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 983/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Camerei Auditorilor Financieri din România, întrunit în ședința din data de 22 septembrie 2010, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Se aprobă Procedurile pentru acreditarea societăților de audit organizatoare de cursuri de pregătire profesională, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagii și Compartimentul secretariat vor duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — La data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, Hotărârea Consiliului Camerei

Auditorilor Financieri din România nr. 123/2008 privind aprobarea Procedurilor pentru acreditarea societăților de audit organizatoare de cursuri de pregătire profesională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 8 iulie 2008, se abrogă.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se comunică Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financieri din România,
Ion Mihăilescu

București, 22 septembrie 2010.
Nr. 176.

PROCEDURI**pentru acreditarea societăților de audit organizatoare de cursuri de pregătire profesională****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — Potrivit prevederilor legale, Camera Auditorilor Financiari din România organizează anual programul de pregătire profesională continuă pentru auditorii financiari și stagiarii în activitatea de audit financiar, pentru a menține un nivel de competență profesională ridicat în vederea realizării activității de audit financiar, conform cerințelor standardelor, normelor și regulilor din domeniu.

Art. 2. — Prezentele proceduri urmăresc instituirea unei proceduri transparente, obiective și flexibile de acreditare a societăților care vor organiza cursuri de pregătire profesională în colaborare cu Camera Auditorilor Financiari din România, denumită în continuare *CAFR* sau *Camera*.

CAPITOLUL II**Procedura de acreditare a societăților care organizează cursuri de pregătire profesională**

Art. 3. — Societățile membre ale Camerei, precum și entitățile acreditate internațional în domeniu, care doresc să organizeze în colaborare cu Camera programul de pregătire profesională trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) să solicite CAFR dreptul de organizare a cursurilor de pregătire profesională până la data stabilită;
- b) să aibă în obiectul de activitate codul CAEN care include organizarea de cursuri;
- c) lectorii contractați în vederea organizării cursurilor trebuie să îndeplinească condițiile agreeate de Consiliul CAFR prin procedura specifică adoptată;
- d) firma trebuie să aibă experiență în domeniul auditului financiar sau experiență în ceea ce privește organizarea de cursuri;
- e) locul de desfășurare al cursului și dotarea logistică să fie corespunzătoare cerințelor CAFR;
- f) firma trebuie să fi obținut calificativul A sau B la ultima inspecție efectuată de către departamentul de specialitate al CAFR, unde este cazul;
- g) firma de audit, respectiv auditorii financiari membri activi ai Camerei, care au calitatea de asociați sau de administratori în cadrul firmei de audit, trebuie să nu fi suferit nicio sancțiune acordată de Cameră.

Art. 4. — Societățile care doresc să organizeze cursuri de pregătire profesională vor depune la Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagii din cadrul Camerei un dosar care să cuprindă:

1. cerere prin care solicită dreptul de organizare a cursurilor de pregătire profesională;
2. copie de pe actul constitutiv care să ateste includerea în obiectul de activitate a codului CAEN pentru organizarea de cursuri;
3. lista cu lectorii societății împreună cu CV-urile acestora (Se vor alege dintre formatorii acreditați de CAFR.);

4. o prezentare a activității societății;
5. descrierea locului unde va organiza cursul, precum și logistica pe care o va asigura firma.

Art. 5. — Dosarul va fi analizat de către Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagii, care va înainta o propunere de aprobare sau respingere Consiliului CAFR.

Art. 6. — Hotărârea Consiliului CAFR se comunică celor interesați de către Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagii și se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 6 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL III**Organizarea cursurilor**

Art. 7. — Societățile aprobate de Consiliul CAFR vor trimite confirmarea lor privind disponibilitatea de a organiza cursuri pentru anul respectiv.

Art. 8. — Societățile aprobate își vor putea realiza propriul program de organizare a cursurilor, pe tot parcursul anului, în concordanță cu Programul de pregătire profesională continuă aprobat de Consiliul CAFR pentru anul respectiv. Programul va fi transmis Camerei și publicat pe site.

CAPITOLUL IV**Retragerea sau anularea acreditării unei societăți organizatoare**

Art. 9. — O societate se poate retrage la cerere de pe lista societăților aprobate pentru organizarea programului de pregătire profesională.

Art. 10. — Anularea acreditării unei societăți organizatoare se poate realiza în următoarele condiții:

- (i) dacă nu respectă cerințele de organizare impuse de CAFR și transmise anual prin Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagii;
- (ii) dacă nu trimit în termenul prevăzut de CAFR datele necesare pentru organizarea cursurilor (de exemplu: lectori, locație, perioadă, prezență etc.);
- (iii) dacă obțin un calificativ insuficient în urma analizării chestionarelor de sugestii și propuneri transmise participanților la curs;
- (iv) dacă nu mai respectă condițiile prevăzute la art. 3;
- (v) dacă nu organizează timp de 2 ani consecutivi cursuri de pregătire profesională în colaborare cu Camera.

Art. 11. — Dacă se constată îndeplinirea uneia sau mai multor condiții prevăzute la art. 10, Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagii va înainta Consiliului Camerei o propunere de anulare a acreditării unei societăți organizatoare de cursuri.

Art. 12. — Hotărârea Consiliului se comunică celor interesați de către Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagii și se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I,

conform art. 6 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 13. — O societate a cărei acreditare a fost anulată poate solicita o nouă aprobare începând cu anul următor de pregătire profesională, dacă face dovada respectării condițiilor prevăzute la art. 3.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 14. — Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagieri va publica anual pe site-ul CAFR lista societăților organizatoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

